

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/27/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7811201225
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Mazáková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2012:7811201225.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Andrey Mazákovéj a sudcov JUDr. Gizely Majerčákovej a JUDr. Jozefa Maruščáka vo veci žalobcu: ESSOX SK s.r.o., so sídlom Bratislava, Cesta na Senec 2/A, IČO: 35 978 881, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Nagyová Tenkač, s.r.o., so sídlom Bratislava, Ružinovská 42, IČO: 36 862 169, za ktorú koná advokátka JUDr. Viktória Nagyová Tenkač, proti žalovanému: W. Š., nar. X.X.XXXX, bytom G. XXX, okres G.H., t. č. W., V. X, o 2 038,25 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava z 20. júna 2011 č. k. 12C/38/2011-57, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu, v ktorom bola zamietnutá žaloba o 2 038,25 € s úrokmi z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1 854,99 € od 18.6.2007 do zaplatenia, ako aj vo výroku o trovách konania a v prevyšujúcom rozsahu z r u š u j e rozsudok a konanie z a s t a v u j e.

N e p r i z n á v a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Predmetom konania (po späťvzatí žaloby v časti úrokov z omeškania prevyšujúcich zákonnú sadzbu 8,5 % z dlžnej sumy), je žaloba o zaplatenie dlhu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 9100021635 z 21.12.2006 vo výške 2 038,25 € s úrokmi z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1 854,99 € od 18.6.2007 do zaplatenia, vzniknutého po odstúpení od zmluvy zo strany žalobcu z dôvodu, že žalovaný nezaplatil tri mesačné splátky, odvolávajúc sa v tomto smere na bod 2 článku VI. obchodných podmienok.

Súd prvého stupňa (ďalej aj len „súd“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol z dôvodu uplynutia lehoty (správne uplynutia premlčacej doby - poznámka odvolacieho súdu) na uplatnenie nároku. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaný ako fyzická osoba - nepodnikateľ uzavrel so žalobcom zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 9100021635 dňa 21.12.2006, touto sa zaviazal splatiť poskytnutý spotrebiteľský úver v dohodnutých pravidelných mesačných splátkach po 3 090,- Sk vždy do 15. dňa v mesiaci, svoje platobné povinnosti si plnil len čiastočne do februára 2007, že účastníci zmluvného vzťahu v bode 2 článku VI. obchodných podmienok dohodli možnosť zaplatenia celého dlhu okamžitou splatnosťou v prípade nezaplatenia troch mesačných splátok.

Po právnej stránke súd vec posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Mal za to, že aj keď úverová zmluva je upravená ako právny inštitút v Obchodnom zákonníku, vzhľadom k tomu, že ide o spotrebiteľský úver, daný záväzkový vzťah sa riadi

osobitným predpisom, zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľskom úvere a ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Po uplatnení námietky premlčania vec posudzoval aj z hľadiska splnenia podmienok ustanovených v § 100 ods. 1 a 2, 101 a 103 Občianskeho zákonníka o premlčaní. Vzhľadom na to, že splatnosť dlhu v uplatnenej výške nastala po odstúpení od zmluvy, vec posúdil aj v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka.

Uzavrel, že žalobca oprávnené odstúpil od zmluvy po tom, čo neboli vyplatené tri mesačné splátky žalovaným a že následne dôvodne požadoval splatenie celej dlžnej sumy. Konštatoval, že celý dlh sa stal splatným 8.6.2007 (ide o deň, v ktorom žalovanému bolo doručené oznámenie žalobcu o tom, že žalobca od zmluvy odstúpil, a že tým sa stali splatnými pohľadávky žalobcu vyplývajúce z predmetnej zmluvy, k danému dňu vo výške 62 225,71 Sk, súčasťou ktorého bolo aj upozornenie, že v prípade nezaplatenia tejto pohľadávky žalobca uplatní nárok prostredníctvom súdu), že od uvedeného dňa plynula trojročná premlčacia lehota (správne premlčacia doba - poznámka odvolacieho súdu) na uplatnenie práva a že táto uplynula 8.6.2010. Z dôvodu, že predmetná žaloba bola podaná na súd 14.2.2011 súd prvého stupňa dospel k záveru, že k uplatneniu nároku na súde došlo po uplynutí premlčacej lehoty (správne premlčacej doby - poznámka odvolacieho súdu).

Súd v rozsudku konštatoval, že počas konania na súdnom pojednávaní žalobca vzal žalobu sčasti späť (v rozsahu ako je vyššie špecifikované), z tejto skutočnosti však nevyvodil žiaden právny záver.

S odôvodnením, že žalobca nemal úspech vo veci a úspešný žalovaný si žiadne trovy nevyčísliť (zo spisu vyplýva, že v skutočnosti návrh na rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. ani nepodal - poznámka odvolacieho súdu), súd s poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkom nepriznal náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku žalobca včas podal odvolanie. Súdu prvého stupňa vytyká, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.) a ďalej, že jeho rozhodnutie nie je správne, pretože na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.).

Žalobca (ďalej aj len „odvolateľ“) je toho názoru, že súd prvého stupňa predmetnú právnu vec nesprávne právne posúdil a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď nevzal do úvahy, že na predmetný právny vzťah sa aplikujú ustanovenia Obchodného zákonníka o premlčaní, že v danom prípade je všeobecnou premlčacou dobou 4-ročná premlčacia doba, že v danom prípade bolo možné medzi účastníkmi konania uzatvoriť dohodu o predĺžení premlčacej doby, ako aj, že čiastočným plnením žalovaný uznal zvyšok svojho záväzku voči žalobcovi a je potrebné aplikovať aj ustanovenie § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka (ďalej aj len „Ob.z.“).

S poukazom na § 261 ods. 3 písm. d/ Ob.z. odvolateľ má za to, že daný záväzkový vzťah účastníkov konania, keďže ide o zmluvu o úvere, je tzv. absolútnym obchodom, to znamená, že bez ohľadu na povahu účastníkov sa tento záväzkový vzťah má spravovať treťou časťou Obchodného zákonníka. Ide teda o obchodnoprávny vzťah, na ktorý sa primerane vzťahujú ustanovenia Obchodného zákonníka. Neskôr pripustil, že v tom prípade, keď účastníkom absolútneho obchodu je spotrebiteľ a ide o spotrebiteľskú zmluvu, ktorú bez ohľadu na právnu formu uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom, vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom, sa použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, s tým, že odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie týchto ustanovení, sú neplatné. Zdôraznil však, že ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 až 60) neupravujú inštitút premlčania. Tento inštitút je osobitne upravený v Občianskom zákonníku, ale aj v Obchodnom zákonníku, pričom § 387 až § 408 Ob.z. komplexne upravujú premlčanie pre oblasť obchodných záväzkových vzťahov, medzi ktoré zákonodarca zaradil aj zmluvu o úvere, a to vrátane spotrebiteľskej zmluvy o úvere. V danom prípade podľa neho preto je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka upravujúce inštitút premlčania. V predmetnej právnej veci nepovažuje za možné aplikovať ustanovenia Občianskeho

zákonníka o premlčaní, nakoľko v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, majú použiť vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom, pričom však ustanovenia § 101 a nasl. Občianskeho zákonníka výslovne neupravujú, žeby sa vzťahovali aj na spotrebiteľa. Z toho je možné podľa odvolateľa vyvodiť jednoznačný záver, že premlčanie záväzkového vzťahu zo zmluvy o úvere, a to aj v prípade, ak jej zmluvnou stranou je spotrebiteľ, sa spravuje výlučne ustanoveniami Obchodného zákonníka, v zmysle § 397 ktorého ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, premlčacia doba je štyri roky. Nestotožňuje sa preto s konštatovaním súdu, že „premlčacia lehota na uplatnenie práva uplynula dňom 8.6.2010“. Pritom ide o základnú dĺžku premlčacej doby v záväzkovom vzťahu medzi účastníkmi konania, pričom na túto dĺžku by nemal mať vplyv ani prípadný záver súdu o tom, že predĺženie premlčacej doby na 10 rokov dohodnuté zmluvnými stranami, by bolo v rozpore s § 54 Občianskeho zákonníka. V zmysle bodu 4 článku I. obchodných podmienok žalovaný totiž v súlade s § 401 Ob.z. vyhlásil, že uzavretím predmetných zmlúv sa predlžuje premlčacia doba akýchkoľvek nárokov žalobcu voči žalovanému vzniknutých na ich základe na dobu 10 rokov od okamihu, kedy každá premlčacia doba začne po prvýkrát plynúť.

Odvolateľ ďalej namieťa, že súd prvého stupňa vôbec nezohľadnil ani tú skutočnosť, že žalovaný ako dlžník svoj dlh voči žalobcovi čiastočne plnil, a to dňa 7.8.2008 sumou 27,27 €, čo vzhľadom na znenie § 407 ods. 3 Ob.z. („ak dlžník plní čiastočne svoj záväzok, má toto plnenie účinky uznania zvyšku dlhu, ak možno usudzovať na to, že plnením dlžník uznáva aj zvyšok záväzku“), v spojení s § 407 ods. 1 Ob.z. má za následok, že v danom prípade, keď dlžník písomne uznal svoj záväzok, plynie nová štvorročná premlčacia doba od tohto uznania.

Odvolateľ odvolávajúc sa na § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka („výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi“) a na nález Ústavného súdu ČR ÚS 309/95 z 15.1.1997, v zmysle ktorého § 3 Občianskeho zákonníka platí aj pre výkon práva vzniesť námietku premlčania, vyslovil názor, že za situácie, keď žalovaný v priebehu konania pred súdom žiadnym spôsobom nespochybnil existenciu svojho záväzku voči žalobcovi a ako jedinú obranu voči žalobe vzniesol námietku premlčania, takéto jeho konanie je konaním v rozpore s dobrými mravmi, a preto podľa neho súd vôbec nemal prihliadať na námietku premlčania. Odvolateľ si plnil všetky svoje zmluvné povinnosti a podanie žaloby odkladal v záujme zníženia nákladov žalovaného na vymáhanie pohľadávky, preto zamietnutie žaloby z dôvodu premlčania s prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu by pre neho predstavovalo neprimerane tvrdý postih. V tomto smere poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo 126/2009 z 29.7.2010, v zmysle ktorého námietka premlčania práva odporuje dobrým mravom, ak je jej uplatnenie výrazom zneužitia práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by nemožnosť priznania práva v dôsledku uplynutia premlčacej doby bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré toto právo neuplatnil včas. Z uvedených dôvodov navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie a žalovaného zaviazne k povinnosti nahradiť trovy konania žalobcovi v sume 635,60 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Zo všetkých týchto dôvodov odvolateľ navrhuje, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobe vyhovie. Navrhol tiež, aby odvolací súd rozhodol o povinnosti žalovaného nahradiť mu trovy konania v sume 635,60 €.

Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 201 a 204 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný, postupom podľa § 212 ods. 1 a 3 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

Odvolačný súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. účinného od 15.10.2008 s tým, že vyhlásenie rozsudku od 20. júla 2012 bolo zverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach 22. augusta 2012 o 9.00 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 227 na 2. posch. (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. za použitia § 211 ods. 2 O.s.p.).

Odvolať odvolanie odôvodňuje tým, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávnym právnym posúdením veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.) je mylná aplikácia výkladu právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na zistený skutkový stav vôbec nemožno použiť.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie, ktoré žalobca označil na preukázanie svojich tvrdení, na základe týchto riadne zistil skutkový stav a svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach, ktoré z tohto dokazovania vyplynuli a prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré za konania vyšli najavo. Vykonané dokazovanie vyhodnotil podľa zásad uvedených v § 132 O.s.p., každý dôkaz hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci. Súd prvého stupňa zo skutkových zistení vyvodil právny záver a aplikoval právnu normu na zistený skutkový stav, čím vec právne posúdil. Pri tomto posúdení použil správny právny predpis a zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery. Odvolateľ vytýka teda pochybenie súdu pri aplikácii práva neopodstatnene.

Odvolať namieťa nesprávne právne posúdenie majúce za to, že súd prvého stupňa nesprávne aplikoval na danú vec § 100, 101 a 103 Občianskeho zákonníka o premlčaní, lebo podľa jeho názoru správne mal aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka o premlčaní z dôvodu, že uzatvorený zmluvný vzťah, úverová zmluva, je absolútnym obchodom v zmysle § 261 ods. 3 písm. d/ Ob.z. a spravuje sa preto Obchodným zákonníkom.

Problematika ochrany spotrebiteľa je inštitút, ktorý je potrebné chápať komplexne. Do slovenského právneho poriadku sa aproximovali viaceré smernice Európskej rady a parlamentu, ktoré upravujú ochranu spotrebiteľa. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným typom zmluvy, ale ide o druh zmluvy, pre ktorú najmä Občiansky zákonník, ale aj osobitné predpisy ustanovujú osobitné podmienky. Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na jej formu, ktorú uzatvára spotrebiteľ a dodávateľ. Charakter spotrebiteľskej zmluvy môžu mať nielen zmluvy uzatvárané podľa Občianskeho zákonníka, ale aj uzatvárané podľa Obchodného zákonníka a osobitných predpisov.

Z hľadiska ochrany spotrebiteľa je potrebné venovať osobitnú pozornosť zmluvám, pri ktorých spotrebiteľ nemohol ovplyvniť ich obsah. Súd má v prípade uvedených spotrebiteľských zmlúv povinnosť ex officio skúmať, či takáto zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky v zmysle § 54 Občianskeho zákonníka. Podľa § 54 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa. V danom prípade účastníci uzatvorili z hľadiska podstatných náležitostí úverovú zmluvu, ktorá je absolútnym obchodným vzťahom v zmysle § 261 ods. 3 písm. d/ Ob.z. a spravuje sa § 479 a nasl. Obchodného zákonníka. Zároveň však ide o spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj ustanovenia osobitného zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Napriek tomu, že úverová zmluva je absolútnym obchodnozväzkovým vzťahom v zmysle Obchodného zákonníka, vzhľadom na charakter účastníkov zmluvy v postavení dodávateľa a spotrebiteľa, ako aj vzhľadom na tzv. formulárový typ zmluvy, keď spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť obsah zmluvných podmienok, je potrebné na tento právny vzťah aplikovať § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa a ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z.

Ustanovenie § 54 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy prikazuje aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka na práva a povinnosti spotrebiteľa, pokiaľ sú pre spotrebiteľa priaznivejšie ako príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka („zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa“).

Citované ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka predstavuje korektív pre použitie ustanovení Obchodného zákonníka, a to aj napriek charakteru úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu podľa Obchodného zákonníka. Uvedené znamená, že Obchodný zákonník možno v prípade spotrebiteľskej zmluvy aplikovať iba tam, kde nenarazí na obmedzenia vyplývajúce z Občianskeho zákonníka.

Pokiaľ potom zmluva obsahuje písomné vyhlásenie žalovaného o predĺžení premlčacej doby v zmysle § 401 Ob.z. („strana, voči ktorej sa právo premlčuje, môže písomným vyhlásením druhej strane predĺžiť premlčaciu dobu, a to aj opakovane; celková premlčacia doba nesmie byť dlhšia ako 10 rokov od doby, keď začala po prvý raz plynúť. Toto vyhlásenie možno urobiť aj pred začiatkom plynutia premlčacej doby.“), a teda ide o písomné vyhlásenie, ktoré je v súlade s úpravou obsiahnutou v § 401 Ob.z., ale ide o inštitút, ktorý Občiansky zákonník nepozná, písomné vyhlásenie žalovaného o predĺžení premlčacej doby podľa predpisov Občianskeho zákonníka predstavuje neprijateľnú a absolútne neplatnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy. Súd je povinný na neplatnosť zmluvnej podmienky prihliadať, čo v danom prípade znamená vyhláseniu žalovaného o predĺžení premlčacej doby z vyššie uvedených dôvodov neprípisať žiaden právny význam a pri posudzovaní uplatnenej námietky premlčania postupovať podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

Keďže ako je vyššie uvedené, Obchodný zákonník možno v prípade spotrebiteľskej zmluvy aplikovať iba tam, kde nenarazí na obmedzenia vyplývajúce z Občianskeho zákonníka, so skutočnosťou, že 7.8.2008 žalovaný dlh voči žalobcovi čiastočne plnil sumou 27,27 €, nie je možné toto čiastočné plnenie záväzku považovať za uznanie zvyšku dlhu a spájať plynutie novej 4-ročnej premlčacej doby tak, ako to umožňuje § 407 ods. 1 a 3 Ob.z., na ktoré odvolateľ poukazuje. Ustanovenia Občianskeho zákonníka s čiastočným plnením záväzku totiž takéto účinky nespájajú.

Pokiaľ ide o odvolaciu námietku, že uplatnenie námietky premlčania je v danom prípade v rozpore s dobrými mravmi, v tomto smere odvolací súd poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu SR, na jeho rozsudok sp. zn. 1 Cdo 148/2004, uverejnený v ZSP vo zväzku 3, ročník 2005, na strane 67, pod poradovým č. 30/2005, v zmysle ktorého dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní nemožno považovať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranú dobu nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje práva nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať u súdu svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta Občianskeho zákonníka). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napr. výšky zostatku pôžičky, bezdôvodného obohatenia, škody a pod.

Ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka je všeobecným ustanovením hmotnoprávnej povahy, ktoré dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, ak to tak nie je, požadovanú ochranu odoprieť. Právny úkon sa prieči dobrým mravom, pokiaľ nerešpektuje niektoré zo súhrnu spoločenských, kultúrnych a právnych noriem základných, ktoré preukázali počas historického vývoja určitú mieru stálosti (nemennosti), vyjadrujú podstatné historické tendencie a stotožňuje sa s nimi podstatná časť spoločnosti. V konaní žalovaným dôvodne vznesenú námietku premlčania voči uplatňovanej pohľadávke však nemožno pokladať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Neprihliadnutie na vznesenú námietku premlčania, prípadne odopretie tohto práva, hoci aj pre rozpor s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka) je v rozpore s § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z ktorého jednoznačne vyplýva, že súd musí prihliadnúť na námietku premlčaniu vznesenú dlžníkom a nemôže veriteľovi priznať premlčané právo. Dobrým

mravom neodporuje, ak niekto namieta premlčanie práva uplatňovaného proti nemu. Použitím § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemožno ignorovať dlžníkom dôvodne vznesenú námietku premlčania a premlčané právo veriteľovi priznať a tak reparaovať už zaniknuté právo veriteľa na vymáhanie jeho pohľadávky.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa dospel k správne právnemu záveru o premlčaní žalobcom uplatňovanej pohľadávky v trojročnej premlčacej dobe s poukázaním na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného. Odvolací súd v súlade so závermi súdu prvého stupňa je toho právneho názoru, že žalobca svoj nárok uplatnil po uplynutí trojročnej premlčacej doby v zmysle súdom citovaných ustanovení § 101 a 103 Občianskeho zákonníka.

Z uvedeného vyplýva, že právne posúdenie veci súdom prvého stupňa na zistený skutkový stav je správne a žalobca neopodstatnene napadol vecne správny rozsudok súdu prvého stupňa.

Hoci odvolateľ uplatňuje aj odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p., z obsahu jeho odvolania nie je možné zistiť, ktoré nesprávne skutkové zistenia súdu považuje odvolateľ za nesprávne, odvolací súd sa preto nezaoberal týmto odvolacím dôvodom.

Odvolací súd všetky odvolacie námietky odvolateľa posúdil ako námietky smerujúce proti nesprávne právnemu posúdeniu veci súdom prvého stupňa.

Z uvedeného je zjavné, že uplatnené odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov rozhodnutia súdu prvého stupňa, preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil v rozsahu, v akom ide o vecne správne rozhodnutie. Keďže úspešný žalovaný nenavrhol, aby sa rozhodlo aj o povinnosti nahradiť trovy konania, rozhodnutie súdu prvého stupňa je správne aj vo výroku o trovách konania (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

V rozsahu, v ktorom súd žalobu zamietol aj v tej časti, v ktorej došlo k späťvzatiu žaloby, ide o vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto na túto vadu odvolací súd postupujúc v zmysle § 212 ods. 3 O.s.p. prihliadol a nesprávnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu napravil tým, že v uvedenej časti pôvodne uplatnených úrokov z omeškania v rozsahu presahujúcom 8,5 % ročne od počiatku omeškania do zaplatenia rozsudok zrušil a konanie zastavil (§ 221 ods. 2 O.s.p.).

Náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd účastníkom nepriznal, pretože úspešnému žalovanému trovy v odvolacom konaní preukázane nevznikli (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.). V zmysle tej istej zákonnej úpravy neúspešnému žalobcovi nie je možné priznať náhradu trov konania.

Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Košiciach prijal pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.